En norsk präst möter kalifen

En norsk katolsk präst, Kjell Arild Pollestad, var en av de kristna dignitärer som nyligen träffade Ahmadiyyas överhuvud. Efteråt skrev han en kort sammanställning av händelsen som publicerades i den norska tidningen "Stavanger Aftenblad, 13 september 1986". Här följer ett sammandrag:

För någon tid sedan träffade jag en äkta kalif, ett religiöst överhuvud för islams Ahmadiyyaförsamling. Den grundades av den Utlovade Messias, ty Ahmadiyyarörelsens anhängare tror att Messias redan kommit i och med hadrat Mirza Ghulam Ahmad.

Ahmadierna är en förföljd islamisk församling på 11 miljoner i hela världen. Majoriteten av denna församling bor i Pakistan, där den utsätts för den bittraste förföljelse. I Norge är antalet medlemmar 250. De fick tyvärr publicitet under tragiska omständigheter när deras lilla moské på Frognerveien i Oslo utsattes för ett bombattentat. Byggnaden har nu reparerats och det var här på mjuka orientaliska mattor som mötet med församlingens överhuvud och kalif, Mirza Tahir Ahmad, ägde rum.

Kalifen uppträdde helt utan pomp och ståt, men med den stora värdighet som kännetecknar en äkta religiös ledare. Han var klädd i en enkel svart kaftan och på huvudet bar han en stor vit turban. Hela hans väsen utstrålade en ro som var förankrad i en fast Gudstro, och som vittnar om en lång vandring i islam — på hängivenhetens väg.

Judar, kristna och muslimer har en gemensam tro på Gud, Som skapat världen och människorna, och Vars vilja det är människans högsta kall att efterleva. "Allah" är helt enkelt det arabiska ordet för "Gud", den Ende och Sanne. Det som skiljer sig i de tre religionerna är synen på hur Gud har uppenbarat Sig för människorna och kungjort Sin vilja för dem: De kristna följer Jesu lära, judarna lagen och profeterna och muslimerna följer Muhammad.

Vi satt alla i en gemytlig halvcirkel framför kalifen, muslimerna på golvet och de kristna på stolar, som gästfritt hade satts fram för dem, trots att de inte hade någon anknytning till denna moské. En prästkollega tog fram ett smalt träkors ur fickan, höll upp det högt bland alla muslimerna och improviserade en mini-andakt om syndernas förlåtelse genom Kristi kors allena. Det finns tydligen inga gränser för hur taktlösa en viss grupp kristna kan vara. Hur skulle man reagerat i en kristen kyrka i Norge om en muslim plötsligt skulle resa sig och ropa: "Allah är stor, Muhammad är Hans profet!" Vad skulle man ha gjort? Kallat på polis?! Anmält personen ifråga för förargelseväckande beteende?

Ahmadi-muslimerna rörde emellertid inte en min. Vänligt och tålmodigt förklarade kalifen att muslimerna betraktar Jesus som en stor profet, även om de inte tillskriver honom riktigt samma betydelse som de kristna. Och en kristen kan inte acceptera den synen på Jesu frälsargärning, men vi har ju inte heller samlats här för att omvända varandra till våra respektive religioner, fortsatte han.

Försiktigt antydde kalifen att det kanske var mer fruktbart att mötas på den gemensamma grund vi ändå har, nämligen tron på Gud i en värld som håller på att förlora varje religiös förankring. Enligt kalifen beror detta på de religiösa ledarna själva. Alltför ofta har de använt religionen som maktmedel. Roten till alla religiösa förföljelser ligger inte i någon omsorg om sanningen, utan snarare i rädslan att förlora anhängare och därmed makt. Man kan sannerligen fundera över hur Gud ser på alla dessa sekter och trosriktningar, som alla hävdar att de ensamma representerar sanningen.

Medan de religiösa ledarna har använt all sin tid och kraft till att bekämpa varnadra har vanligt folk förlorat tron på att det finns nån Gud och på ett evigt liv. För de flesta räknas bara den omedelbara njutningen. De vill hela tiden har mer, men ju mer de får, desto mer otillfreds blir de. I synnerhet gäller detta de rika västländerna. När en människa inte har något annat än nuet, när hon lever utan förpliktelser, normer och utan hopp inför framtiden, och när tron på Gud saknas, då förlorar livet sin egentliga mening och moralen sitt värde. Därför blir samhället allt hårdare, kallare och mer brutalt. Morgondagens kriminella formas idag. Vi ger inte de unga det som de mest av allt behöver: En förankring i fasta normer, en tro på att vi är ansvariga gentemot varandra och inför Gud.

Men trots den något dystra synen på dagens samhälle, saknade kalifen inte hopp om framtiden. Gud har givit oss frihet att välja mellan det goda och det onda. Vi får bara inte förlora tron på att det betyder något hur vi lever, och vissheten om att vi en gång skall stå till svars för våra gärningar.

Det blev en givande andakt i moskén, men det var inte prästen som höll den, utan det var kalifen!

Övers. Q.S.

Borgmästare Nordinge välkomnar hadrat Khalifatul-Masih III i stadshuset i Oslo.

I en uppenbarelse till den Utlovade Messias lovade Gud:
En Förmanare kom till världen, och världen accepterade honom inte. Men Gud accepterar honom och kommer att visa fram hans sannfärdighet genom mäktiga tecken! (Nazuhl-Masih, sid 88).

"Religionsgrundarnas Dag" anordnades av Ahmadiyaförsamlingen i Oslo, och en kristen, en buddhist, en jude, en Ahmadiya-muslim, och en hindu höll föredrag.

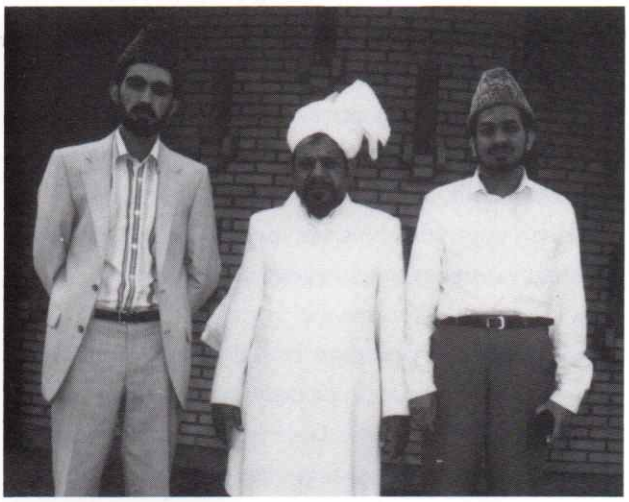

Imam Mubashir och Imam Basharat, Nusrat Djàhan Moské, Köpenhamn.

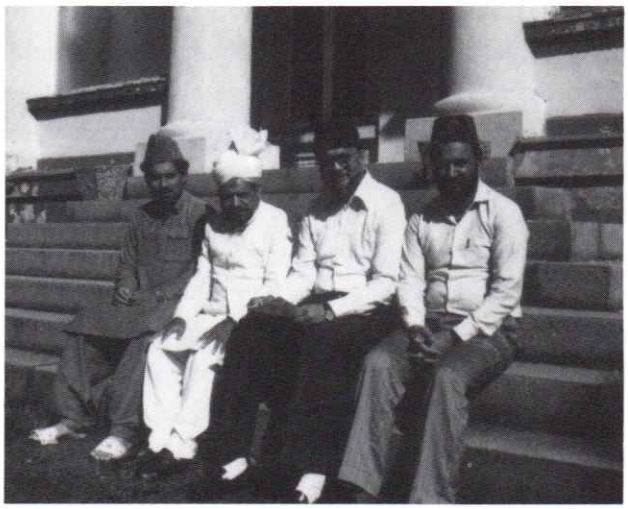

Missionärer utanför Nor Moskén i Oslo (från vänster): Azhar Ahmad, Maulana Noor-al-Haqq, Kamal Yousuf, Niamatullah Jawaid.

En delegation Ahmadiya-muslimer samtalar med Norges dåvarande premiärminister.

Sir Muhammad Zafrullah Khan

Hans Excellens Dr. Sir Muhammad Zafrullah Khan (1893–1985) tillhörde islams Ahmadiyyarörelse. Det var honom förunnat att få uppleva den stora lyckan att personligen träffa och lyssna till Mirza Ghulam Ahmad, den Utlovade Messias, (Guds frid vare med honom). Han räknades till de mest välkända personligheterna i den politiska, diplomatiska och religiösa världen. Tillsammans med Pakistans grundare, Muhammad Ali Jinnah, grundade han den nya staten Pakistan och utsågs av Jinnah till dess förste utrikesminister, ett ämbete som han innehade 1947–1954.

Han studerade juridik vid King's College, London (1911–1914), var professor vid Law College, Lahore (1919–1924). 1926 valdes han till medlem av det Lagstiftande rådet i Punjab. Han deltog 1930, 1931 och 1932 i de rundabordskonferenser som föregick Indiens självständighet. Under 1935–1941 var han med ministerrang medlem i den brittiska vicekonungens exekutiva råd.

Sir Muhammad Zafrullah Khan företrädde 1939 Indien i Nationernas Förbund, föregångaren till FN. Från september 1941 och fram till delningen av den indiska subkontinenten 1947 var han domare i Indiens Hovrätt.

I juli 1947, strax före delningen av Indien, lade han fram muslimernas ståndpunkt beträffande Pakistan och pläderade för en rättvis gränsdragning inför Radcliffes gränskommission.

Från och med december 1947 företrädde Sir Muhammad Zafrullah Khan Pakistan i FN, och under sju år verkade han som Pakistans utrikesminister, dvs fram till sitt inval i Internationella Domstolen i Haag, där han 1955–1961 var vicepresident. Han valdes till talman under FN:s 17:e Generalförsamling. Slutligen valdes han till den Internationella Domstolens president och innehade detta ämbete 1970–1973. Då var han redan 80 år gammal. I juni 1963 öppnade han Mahmud Moskén i Zürich.

Sir Muhammad Zafrullah Khan skrev många böcker i ämnet religion. Han översatte den Heliga Qur'anen till engelska, såväl som flera av den Utlovade Messias, Ahmadiyyarörelsens grundares, verk.

Hans hela liv vigdes åt att tjäna islam och mänskligheten. Han åtnjöt högsta anseende bland regeringschefer och statsöverhuvuden över hela världen. Under sin tid i FN gjorde han sig känd som en förkämpe för frihet för folk som tyngdes av kolonialismen ok. Till sitt sista andetag förblev han en ödmjuk, from människa. Måtte hans själ leva vidare i frid!

"Gud önskar grunda ett samfund bland de troende för att uppenbara Sin makt och härlighet. Han kommer att låta denna församling växa och blomstra för att befästa kärleken till Gud, rättfärdigheten, renheten, fromheten, fred och samförstånd mellan människorna. Detta skall vara en grupp människor som är hängivna Gud. Han kommer att styrka dem genom Sin Egen Ande och välsigna dem och rena dem. Han skall utöka deras antal många gånger om, så som Han har lovat. Tusentals sanningsälskande kommer att sluta sig till Hans led. Han kommer Själv att beskydda dem och låta deras församling växa så till den grad att världen kommer att häpna över dess antal och framgång. Samfundet skall bli som en fyr så hög att den lyser ända till världens fyra hörn. Mina trogna anhängare kommer att överträffa alla andra. Det kommer alltid, ända till Domens Dag, att finnas människor bland dem, som är utvalda av Gud i varje avseende. Så har den Allsmäktige påbjudit. Han gör som Han vill."

Hadrat Mirza Ghulam Ahmad, den Utlovade Messias

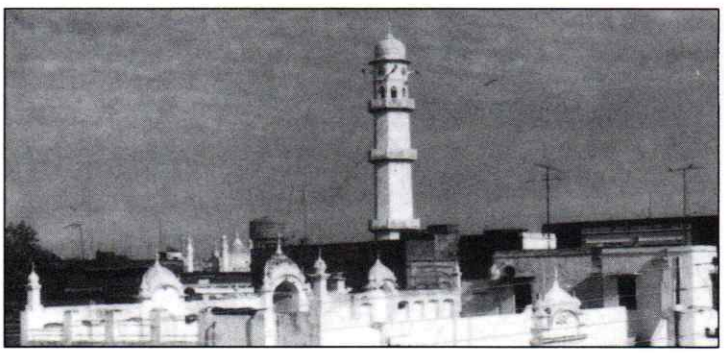

Masdjid Mubarak.
Mubarak-moskén i Qadian. Man går in genom den Utlovade Messias hus (Dar-ul-Masih). Byggd 1883. I bakgrunden syns Masih-minareten (Minarat-ul-Masih).

Prof. Dr. Abdus-Salam (29.01.1926—)
Nobelpristagare i fysik 1979.

Professor Abdus-Salam är en man av tre världar, Ahmadiyyats värld, den teoretiska fysikens värld och det internationella samarbetets värld. Han tilldelades Nobelpriset i fysik 1979 för att teoretiskt ha enat de två grundläggande krafterna i naturen. Ett år före Nobelpriset tilldelades han Royal Societys of London kungliga medalj. Han är korresponderande medlem av USA:s och Sovjetunionens vetenskapsakademiker. Detta är sällsynt och visar hans betydande ställning i den vetenskapliga världen. Hans anknytning till FN inleddes 1955, då han blev vetenskaplig sekreterare för Genevekonferensen för atomenergins fredliga användning. Han främjar aktivt vetenskaplig forskning i utvecklingsländerna, och det internationella center för teoretisk fysik (Trieste), för vilket han är chef, grundades i detta syfte.

Under 1964—1975 var han medlem av FN:s Rådgivande Kommitté för vetenskap och Teknik. 1983—1986 var han medlem av CERN (Geneve), och 1979 erhöll han UNESCOS Einstein-medalj. Dr. Abdus-Salam har skrivit talrika vetenskapliga verk och omkring 250 av hans vetenskapliga artiklar har publicerats.

Han tog sin doktorsgrad vid Cavendish Laboratory (Cambridge 1952) i teoretisk fysik, och hade av Cambridgeuniversitetet tilldelats Smith's Prize för det mest framstående bidraget i fysik före doktorsgrad. Åren 1951—1954 var han professor vid Goverment College (Lahore) och ledare för den matematiska institutionen vid Punjabs Universitet (Lahore) samma tid. Han var föreläsare vid Cambridge universitet 1954—1956 samt professor i teoretisk fysik, Londons universitet, Imperial College från 1957.

Professor Abdus-Salam är en Ahmadimuslim vars vetenskapliga arbeten syftar till att visa att Gud är hela universums Skapare. Han tillhör de moderna vetenskapsmän som ser vetenskapen som Guds verk, varför vetenskap och religion aldrig kan stå i motsats till varandra.

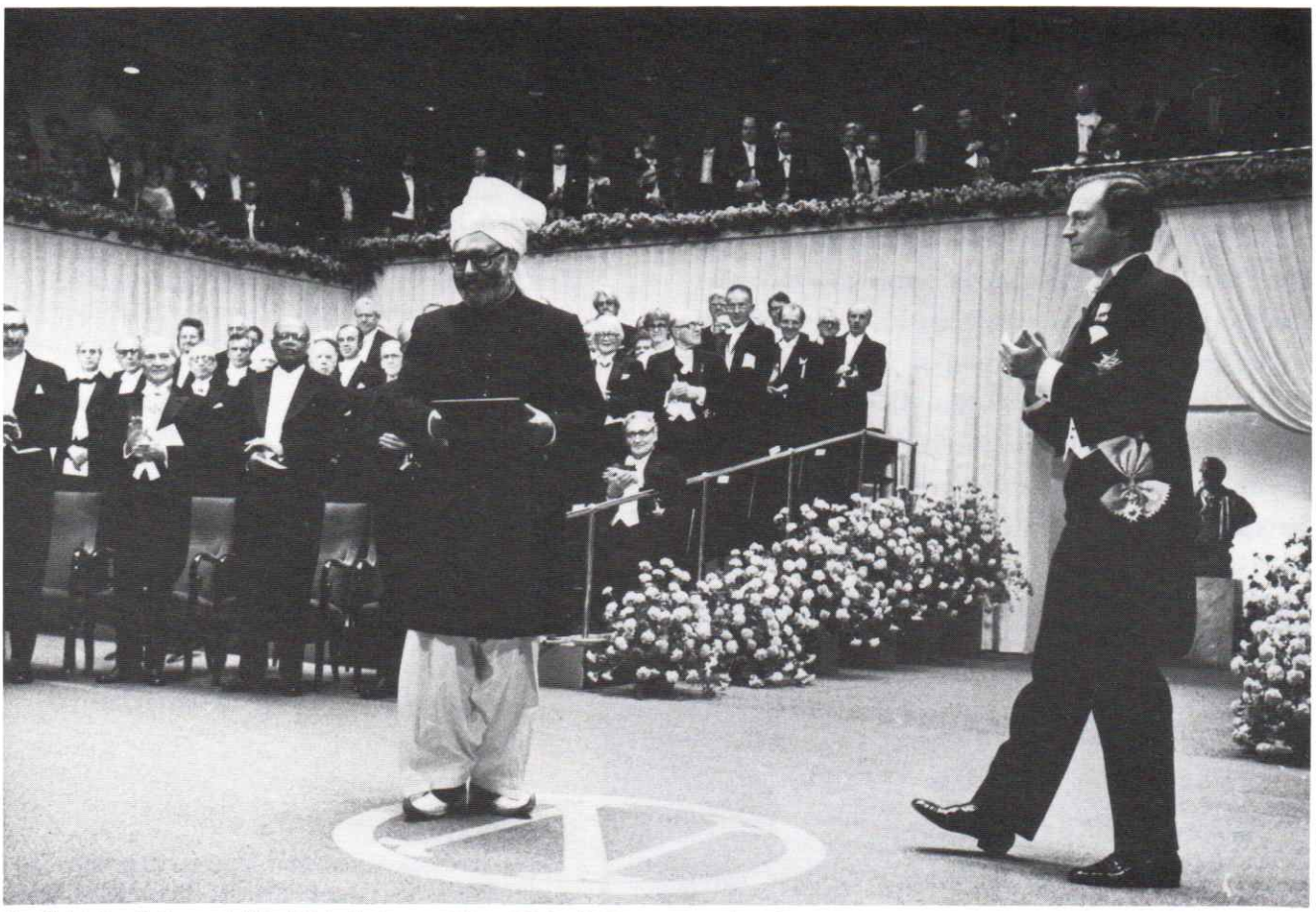

Prof. Abdus Salam erhåller Nobelpriset ur Hans Majestät Konungens hand.

Imam Syed Mir Masud Ahmad överräcker den Heliga Qur'anen till Juri Gagarin, den förste ryske astronauten i Köpenhamn.

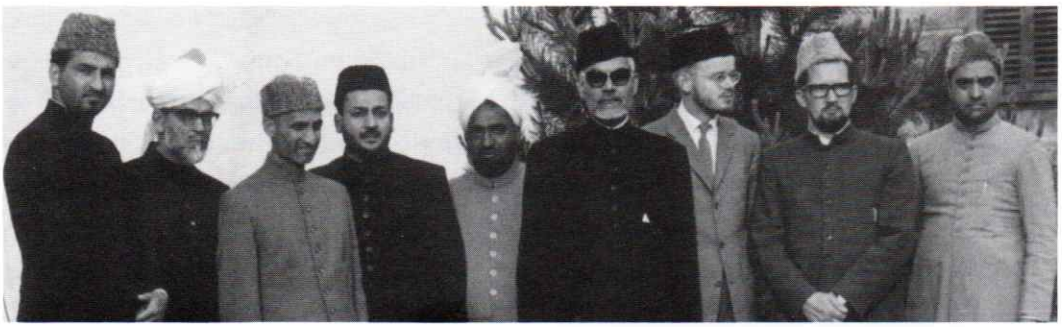

Den alleuropeiska missionärskonferensen i Zürich. Två skandinaviska hedersmissionärer är närvarande.

Den ryske Muftin Azam, Sovjet, i Köpenhamnsmoskén.

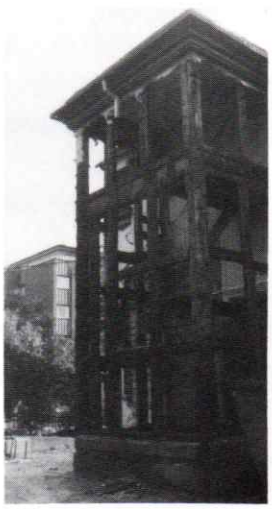

Första Moskén som blir utsatt för bombattentat 1985, Nor Moské Oslo.

De Baltiska staternas ärkebiskop samt hadrat Khalifatul Masih III under invigning av Göteborgsmoskén.

A Contribution from Canada
Persecution of Ahmadi Muslims in Pakistan

Pakistan is the home of some 4 to 6 million Ahmadis who were in the forefront of the struggle for an independent Muslim homeland – a struggle which culminated in the creation of the country.

The founding father Mohammad Ali Jinnah's closest political and legal advisor Sir Mohammad Zafrullah Khan was an active and devoted member of the Ahmadi community. Sir Zafrullah Khan later became the first Foreign Minister of Pakistan and also represented the country in the United Nations at the very delicate moments of the new nation.

Many other Ahmadis joined the armed forces and defended Pakistan in spectacular fashion when foreign aggression was waged. Some rose to the positions of Generals and Air Marshalls.

In the field of social services, Ahmadi officers proved stubbornly incorruptible in the discharge of their duties thus setting shining examples of loyalty and honesty.

An Ahmadi scientist, Dr. Abdus Salam, was the first and, hitherto, only Pakistani to put the country in the league of Nobel Prize winners.

The irony is that Pakistan is the only country where the life and property of Ahmadis are not safe now. They are being persecuted and prosecuted on account of their differences in religious belief.

Ahmadis reject the notion of "Holy Wars" to spread the message of Islam which is peace and Universal brotherhood. They also differ with the other Muslim groups that the punishment of an apostate is not murder as is being wrongly advocated by some fanatic Muslims. Ahmadis believe that the most effective method to resolve conflict is peaceful persuasion based on mutual respect.

Since 1974, scores of Ahmadis have been murdered, hundreds have been arrested and tried on false charges, millions of dollars worth of business have been looted, houses have been burnt and even the mosques belonging to the Ahmadi community have been desecrated and destroyed.

This situation of Ahmadis in Pakistan sees no end. It is illegal for Ahmadis to call themselves Muslims or worship in the manner of Muslims.

Looking into these circumstances, in 1985, the United Nations Sub-Commission on Human Rights expressed its grave concern and called on the goverment of Pakistan to repeal all the laws against Ahmadis which contravene the Charter of Human Rights adopted by all the member countries of the United Nations. No action has yet been taken in this regard by the goverment of Pakistan.

Ahmadis celebrated their first centennial on March 23, 1989, in 120 countries, but in Pakistan all forms of celebrations, even to the extent of distributing sweets to children, were banned by the government.

"Evidently, the Pakistan government refuses to recongize the Ahmadiyya as Moslem and they are, therefore, denied equal rights as Moslems and are treated as second-class citizens. It appears the government is trying to score some brownie points with the Sunnie majority by making the Ahmadiyya scapegoats for at bout of religious and other problems".

David Kilgour, MP

"The situation which Ahmadis in Pakistan find themselves in is a violation of the very basis of, what I think, our common faith in the freedom of conscience and the freedom of religion. It is also a violation of our belief in respect which is due to the rights of minorities, be these religious minorities or minorities of any other kind".

Justice Jules Deschenes

"... The Ahmadis account for only four million of Pakistan's 90 Million people, but they have produced some of its most accomplished citizens including the first foreign minister and only Nobel Prize winner.

In most aspects, the Ahmadis follow the basics of mainstream Islam. They pray five times daily, worship in mosques and recite the Koran.

The state has also turned a blind eye when fundamentalist mobs have engaged in anti-Ahmadi violence. Ahmadi mosques have been desecrated or demolished, many Ahmadis have been assaulted and some have been killed.

Pakistan's mistreatment of the sect has been condemned by such bodies as the UN Human Rights Commission, the New York based Lawyers Committee for Human Rights and London based Amnesty International".

Editorial in Globe and Mail

Forts. sid. 51

Islam i Sverige

Redan 1955 sände den andre kalifen maulvi Ghulam Ahmad Bashir, dåvarande Missionär i Holland, till Sverige för att undersöka om en mission kunde öppnas i Sverige och den 14 juni 1956 sändes imam Kamal Yousuf som den förste muslimske missionären till Skandinavien. Han åtföljdes av CH. Abdul Lateef, dåvarande missionär i Tyskland och av Ch. Zafrullah Khan, domare vid internationella domstolen i Haag.

Den första missionen flyttades efter några turer till Köpenhamn, som blev centrum för den muslimska missionsverksamheten i hela Skandinavien. Först 1970 öppnades en egen svensk mission.

Den förste svenske medlemmen i islams Ahmadiya-Djama'at var Gunnar Eriksson, då en 17-årig studerande, som erhöll det muslimska namnet Saiful-Islam Mahmud. Han tilldelades senare titeln "Hedersmissionär" som bevis på uppskattning för hans förtjänstfulla insatser.

Den första och andra Skandinaviska konferensen hölls i Sverige och representanter från Pakistan och Egyptens diplomatiska kår deltog i den första och representanter från Egypten, Syrien, Indonesien, Pakistan och Yugoslavien deltog i den andra.

Den tredje kalifen besökte Sverige 1973 för första gången. 1975 lade han grundstenen till moskén i Göteborg samt höll en all-europeisk missionärskonferens. Han öppnade Göteborgs-moskén 1976, besökte Stockholm 1978 och sista gången han besökte Sverige var 1980.

Den fjärde kalifen besökte Sverige för första gången 1982 och ledde då Sveriges första Madjlis-i-Shura. Under sitt andra besök öppnade han den andra missionen i Malmö. Han överraskade med ett oväntat besök 1986, och var här sist 1987. Nu väntats han åter besöka Sverige i slutet av september 1989.

Övriga prominenta besökare har bl a varit Mirza Mubarak Ahmad (Vakil-i-ala), CH. Hamidullah, Dost Muhammad Shahid, Mr. Mustafa Sabit (Egypten), Mubarak Ahmad Saqi (add. Vakilut-Tabshir, London).

Den pakistanske ambassadören i Sverige, Hans Excellens Azmat Awan överraskade med ett besök i Nasir Moskén, åtföljd av den pakistanske generalkonsuln i Göteborg.

De svenska aktiviteterna för att sprida islam sträcker sig även till Island, Finland, Polen, de baltiska staterna och vissa delar av Sovjetunionen, och till och från besöker missionerande grupper dessa länder.

Det finns nu omkring 300 Ahmadiya-muslimer i Sverige och den svenska Ahmadiya-missionen har officiell befogenhet att förrätta vigsel sedan 1981. Omkring 4000 besökare kommer årligen till moskén i Göteborg och en introduktion till islam och Ahmadiyat ingår nu i gymnasiekursen på svenska skolor. Id-bönen besöks även av bl a turkar och araber.

Den svenska översättningen av den Heliga Qur'anen överlämnas till Sveriges statsminister den 1:a maj 1989 av N. Malik från Islams Ahmadiyaförsamling i Kalmar.

Islam i Norge

En av det första med att ansluta sig till Ahmadiya-Djamaat och den sanna Islam, var Noor Ahmad Bølstad 1957. Han var då endast 16 år gammal. Den skandinaviska missionen hade sitt säte först i Norge och sedan i Danmark, och under tiden leddes den norska missionen av Noor Ahmad Bølstad, som förlänades titeln Hedersmissionär, som ett tecken på särskild uppskattning för sina värdefulla insatser och hängivna arbete. Imam Kamal Yousuf var chefsmissionär från 1970, och Amir från 1985 och 1988 utnämnde den fjärde kalifen Noor Ahmad Bølstad till Nationell Amir i Norge. Andra missionärer som tjänstgjort i Norge är Maulvi Naimatullah Javed (från febr.-86), Maulana Azhar Ahmad (från mars-86), och han är Norges nuvarande chefsmissionär. Missionärer som temporärt tjänstgjort i Norge är Syed Mir Masud Ahmad, Haider Ali Zaffaer och Munir-ud-Din Ahmad.

Den tredje kalifen besökte Norge 1975 och 1978. År 1980 invigde han Norges allra första moské, och representanter för Australiens, Bangladesh, Turkiets, Kinas och Frankrikes diplomatiska kårer deltog i cermonin.

Under den första utlandsresa han företog efter att ha tillträtt sitt ämbete, besökte den fjärde kalifen även Norge. Han reste även till de nordligare delarna av landet och kallade till bön på en hög bergstopp. Han ledde också Norges första Madjlis-i-Shura. En framstående egyptisk Ahmadi vid namn Mustafa Sabit besökte Norge.

Syed Mahmud Ahmad Shah valdes till Norges förste Nazim Ala 1981, och posten innehas nu av Syed Ahmad Ali Shah. Ansarullahs första Idjtema hölls i september 1983.

Till Khuddams förste Qaid valdes Tanvir Ahmad Dar 1974, och han var även Norges förste Nasim-Atfal. Khuddams första Idjtema hölls samtidigt med den svenska år 1977, och Atfals första Idjtema 1981. Sahibzada Mirza Farid Ahmad deltog i Khuddams Idjtema 1981. Nuvarande nationell Qaid i Norge är Rai Abdul Qadir.

Norge var först i världen med att starta Radio Islam 1985. De 30 min långa programmen sänds 2 ggr i veckan. Radio Islams grundare i Norge och radiochef är Mubarak Ahmad Rajput, och sändningarna sker nu från missionens egna lokaler.

Den norska missionen ger ut Aljihad, en månatlig tidskrift. Noor Ahmad Bølstad arbetar nu med översättningen av den Heliga Qur'anen till norska. Ahmadiya Studentförening grundades 1984 och Ayas Mahmud var dess förste sekreterare. År 1985 grundades Ahmadiyas Ungdomsklubb och dess förste ordförande var Muzaffar Ahmad.

I juni 1985 sprängde en norsk nationalist en bomb i den norska moskén. Inga svårare personskador uppkom, men byggnaden förstördes delvis. Förövaren sände ett brev efteråt, där han bad om förlåtelse-och hans mor har nu anslutit sig till Ahmadiyat.

Antalet församlingsmedlemmar har ökat snabbt sedan 1986, och som ett resultat har många lokalavdelningar kunnat upprättas. Den viktigaste och näst största efter Oslo-avdelningen är den i Kristiansand, som grundades 1987 och som är mycket aktiv när det gäller att sprida Islams budskap. Den norska Ahmadiyya-Djama-at var först i världen med att anordna en 2 veckor lång utställning i samband med 100 års tacksägelsejubileet. Slutligen ingår numera introduktionsavsnitt om Ahmadiyat i de norska gymnasiekurserna.

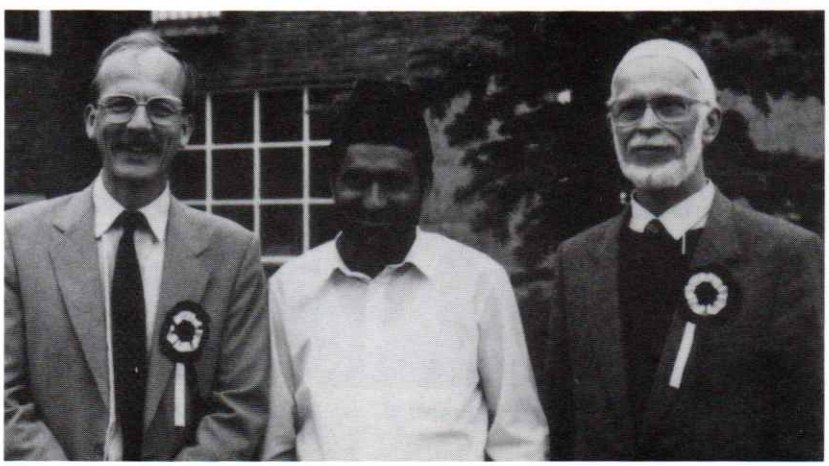

De skandinaviska ländernas tre nationella amirer:
Noor Ahmad Truls Bølstad (Norge),
Abdul Majid Amir (Sverige),
al-Hadj Nuh Svend Hansen (Danmark)
vid det skandinaviska årsmötet i Oslo 1988.

Madrasa Ta'lim al-Islam – en historik

Undervisningen i Madrasa Ta'lim al-Islam började i Malmö 1966 genom att imam Kamal Yousuf reste varje lördag från Nusrat Djahan-moskén i Köpenhamn till Kulladalsskolan i Malmö för att undervisa muslimbarn i Islam. Från att den första tiden bara ha haft ca fem elever, växte klassen så småningom till ett 20-tal barn från många olika länder. Undervisningen skedde på svenska.

Ahmadiyya-rörelsen ägnar sig inte bara åt mission bland icke-muslimer, utan minst lika mycket åt fostran av barn och ungdom, så att de kan bli sanna troende och föredömen för andra.

Till undervisningen i Malmö kom barn i åldrarna 5–12 år, och de fick under 2 timmar i veckan lära sig Islams grundsatser. I undervisningen ingick också litet kännedom om arabiska, så att barnen så småningom skulle lära sig att läsa Quŕanen i original. Varje lektion avslutades med gemensam bön enligt islamisk ritual.

Ansvaret för undervisningen togs under 1969 över av Dr. Qanita Sadiqa, som även hon reste till Malmö från Köpenhamn regelbundet en gång i veckan, och bekostade detta av egna medel. Skolan fick inga kommunala bidrag eller liknande, inte ens till undervisningsmaterial, utan var helt beroende av hennes egna uppoffringar, tid, möda och engagemang. Göteborgseleverna fick undervisning per korrespondens, med hjälp av material som hon själv sammanställde.

I Norge finns nu flera söndagsskoleklasser för barn och fyra gånger om året ordnas föräldrar-barn-sammankomster. Lägerveckor ordnas också två gånger årligen för både praktisk och teoretisk träning i religiöst och moraliskt avseende.

I Sverige och Danmark ordnas regelbunden söndagsskola, separata lägerveckor för både flickor och pojkar. Det finns inte så många flickor i göteborgsgruppen, men desto fler i Malmö. Allt arbete utförs av frivilliga.

Barnen tar också aktivt del i arbetet med att sprida islam, sälja böcker om islam och dela ut broschyrer en gång i veckan. De sista tre åren deltog även ett stort antal barn i det skandinaviska årsmötet.

Zam-Zam

En gång för länge, länge sedan – före Profeten Muhammad (Allahs välsignelser och frid vare med honom), före Jesus, ja till och med före Moses, fanns en profet som hette Ibrahim (Abraham).

Ibrahim bodde med sina två hustrur, Hadjera (Hagar) och Sarah (Sara) i Irak. Med Sarah hade han en son som hette Ishaq (Isak), och han blev judarnas stamfader. Med Hadjera hade Ibrahim också en son och han döptes till Ishmael (Ismael) och kom att bli stamfader för araberna. stamfader för araberna.

En natt drömde Ibrahim att han under en lång resa lämnade kvar sin hustru Hadjera och Ishmael, som då var en liten baby, i en dal i öknen, där det var så torrt att det inte kunde växa någonting.

För att uppfylla Allahs önskan, så som Ibrahim hade sett det i drömmen, reste han långt bort till just en sådan torr och ödslig dal och lämnade Hadjera och Ishmael ensamma där. Själv reste Ibrahim hem igen till Sarah och Ishaq.

I den heta och torra öknen började den lille Ishmael gråta av törst, och där fanns inget vatten. Hadjera sprang då upp på den högra kullen, som heter Safá, för att speja efter en kamelkaravan, för de brukade alltid ha vatten med sig.. Då hon inte kunde se någon, rusade hon förtvivlat upp på den vänstra kullen, som heter Marwah, för att se om hon kunde se någon karavan därifrån. – Men nej! I sin hjälplöshet och förtvivlan sprang hon sju gånger mellan de båda kullarna utan att kunna se någon karavan. Sedan gick hon till Ishmael.

Tänk! Hon såg en vision: Det satt en ängel där och skuggade Ishmael så att solen inte skulle bränna honom! Och TÄNK! Där den lille Ishmael hade sparkat i sanden med sina små fötter sprang en källa fram, med friskt, klart vatten! Den källan finns där än idag, och kallas Zam-Zam. Vi måste tacka Allah för Hans underverk!

Efter några år kom Ibrahim tillbaka och fann att på den platsen (mellan Marwah och Safá om man står med näsan mot Kába) där han hade lämnat Hadjera och Ishmael så hjälplösa, hade några karavaner slagit sig ner eftersom där fanns vatten. Nu fanns där en hel by och Hadjera och Ishmael var helt oskadda. Al-Hamdu-lillah!

Längre fram växte byn till en hel stad – som heter Makka (Mecka). I Makka föddes Profeten Muhammad (Allahs frid och välsignelser vare med honom).

Under pilgrimsfärden till Makka går man på den åttonde dagens morgon sju gånger mellan Marwah och Safa', precis som Hadjera gjorde, för att minnas den händelsen och aldrig, aldrig glömma hur kärleksfull Allah är!

Q.S.

Hadrat Khalifatul-Masih III med Izzat Olevic och imam Munir-ud-Din Ahmad utanför Nasr Moskén Göteborg.

Traditioner i Islam

Islamisk hälsning: As-salamu alaikum (frid vare med Er). Wa-alaikum as-salam, Wa rahmatu-lahi wa-barakatuhu (frid vare med Er också, och Allahs nåd och välsignelse).

Vem hälsar först:
- En yngre hälsar alltid på en äldre
- En som kommer utifrån hälsar på dem som är inne
- Ett mindre antal hälsar på ett större antal
- En ryttare hälsar på en gående

Den Helige profeten Muhammad (Sal-allahu alaihi wa-salam, Må Gud välsigna honom och vara hans själ nådig) sade: "Den som hälsar först, kommer först in i Paradiset".

En bön att minnas: Bismi-lahi rahmani rahim, I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Den bönen skall läsas:
- innan man dricker något
- före maten
- innan man går in i en bil eller stiger på ett tåg
- innan man kungör ett meddelande och före varje annan viktig angelägenhet.

Trosbekännelsen: La ilaha illa-lah Muhammad arrasul-ullah, Det finns ingen Gud förutom Allah och Muhammad är Hans utsände Profet. Läs: La ilaha illalah Muhammad ar-rasul-ullah.

Följande bön: Al-hamdu-lillah, Lov och pris hör Allah till, används:
- när man får höra goda nyheter
- under det att man äter och efter maten
- när man blir tillfrågad: "Hur står det till?"
- när man nyser

När man hör någon nysa, säger man: Yar-ham-kallah, Måtte Gud vara dig nådig. Den som nyser svarar: Yah-fi-duk-Allah, Måtte Gud beskydda dig.

Höger först: När man klär på sig börjar man alltid med höger sida, t ex först med höger ärm, sedan med vänster; först med höger sko, sedan med vänster osv.
Den Helige Profeten Muhammad (Må Gud välsigna honom och vara hans själ nådig) föredrog alltid att börja allting från höger: när han tog på sig sina skor, när han gick in i Moskén, när han besökte ett hus, när han tvättade sina händer, när han kammade sig och när han bjöd runt åt sina gäster.

Tandborstning: Tänderna skall borstas efter det att man stigit upp på morgonen, efter varje måltid, på kvällen innan man går till sängs.
Den Helige profeten Muhammad (Må Gud välsigna honom och vara hans själ nådig) brukade dessutom alltid borsta sina tänder varje gång han varit ute och kom hem.

Hur man dricker:
1. Man tar glaset eller koppen i höger hand.
2. Man sätter sig alltid innan man börjar dricka, och endast i nödfall dricker man stående.
3. Man dricker ur i minst två eller tre omgångar, och inte i ett svep.
4. Mellan varje omgång säger man: "Al-hamdu-lillah".

Den Helige Profeten Muhammad (Må Gud välsigna honom och vara hans själ nådig) sade: "Ni bör inte dricka som kameler. Drick ur i två eller tre omgångar och uttala Allahs namn innan ni börjar dricka, och prisa Allah efter det att ni druckit.

En måltid: Hur bör en Muslim äta? En Muslim bör
1. först tvätta sina händer noga
2. säga: Bismi-lahi rahmani rahim
3. äta med höger hand
4. börjar främst på tallriken, alltså den del som är närmast den ätande, och börja närmast kanten
5. be följande bön efter maten: Al-hamdu lillahi ladhi atamana wa-saqana wa-dja-alana min al-muslimin, Ärad vare Gud som har givit oss mat och dryck och låtit oss bli Muslimer.

Den Helige Profeten Muhammad (Må Gud välsigna honom och vara hans själ nådig) sade en gång till en av sina pojkar: "Pojke, läs Guds, den Barmhärtiges, namn över din mat och ät med höger hand och börja framifrån", när pojken hade sträckt sig över tallriken.

Förbjudet: En Muslim får inte dricka alkohol av något slag (inte öl, vin, snaps, osv) och inte äta fläsk, skinka, korv, leverpastej, kalvsylta eller annat som innehåller ingredienser som kommer från gris. Detta har Allah förbjudit människan i den Heliga Qur'anen.

In-sha-Allah, Om Gud så vill: Man använder In-sha-Allah när man talar om vad som skall komma att ske,
- I morgon skall jag In-sha-Allah gå till skolan.
- Jag skall snart skriva till dig, in-sha-Allah.
- Om några dagar kommer vi in-sha-Allah att vara hemma igen.
- Kommer ni i morgon? — Ja, in-sha-Allah.

Ma-sha-Allah, Med Guds nåd: Man säger Ma-sha-Allah när man talar om Guds nåd, t ex
- Min bror fyller Ma-sha-Allah 10 år i dag.
- Du ser åter frisk ut, Ma-sha-Allah.
- Din dotter är Ma-sha-Allah mycket flitig.

Astagh-fir-ullah, Jag ber Allah om förlåtelse, må Allah beskydda mig: Man säger Astagh-fir-ullah
- när man får dåliga nyheter
- när man har gjort något fel
- när man glömt något
- när man vill be Allah om förlåtelse

Inna-lillahi-wa-inna-ilaihi-radji-un, Sannerligen, vi tillhör Allah, och till Honom skall vi återvända.
Man säger Inna lillahi wa inna ilaihi radji-un
- när man råkar ut för en olycka
- när man hör att någon har avlidit
- när man hör att någon annan har råkat ut för en olycka
- när man ställs inför en prövning
- när man har förlorat något